

עש"ק פ' חקת - גיליון כ"ט

"תורת החסידות - והדרכותי" - יקרה אצל חסידי חב"ד מחייהם ממש"

(...) גם בעליעסק שבועדת החסידים, אף שהתנהגו במנהג דרך ארץ דמשא ומתן והיו בהם גם עשירים גדולים ובעלי עסקים גדולים ונוסעים לרגלי מסחרם לחוץ לארץ, אבל עם זה הנה כל הנחת - אריינלעג - מהותם ועצמותם הי' רק בעבודת ה' גם בשעה שעסקו במסחרם.

החסיד ר' בנימין קלעצקער נ"ע - מגזע מתנגדים חריפים לשטת הבעש"ט נ"ע והרב המגיד ממעזריטש נ"ע ואחד מחשובי יקרי גאוני שקלאוו - הי' לאחד מגדולי חסידי הוד כ"ק אדמו"ר הזקן נ"ע והי' סוחר בעורות חיות יקרים ביותר - פעלץ הענדלער - ולעתים קרובות הי' נוסע ליריד לייפציג ושמו הי' מפורסם בין הסוחרים היותר גדולים במדינה ומחוץ למדינה.

פעם כשהי' בלייפציג הלך לו לאחת החנויות לרגלי מסחרו ופתאום עמד לו אצל אחד החלונות של אחת החנויות ויעמוד שם כשבע שעות תפוס ברעיונותיו מבלי דעת ושומע מהנעשה סביבו עד שבא גיסו החסיד ר' פנחס - רויזעס - והניח ידו על כתפו ואמר בנימין וואס טראכסטו ואז פנה ר"ב ויבט בו בעיני תימא ואמר פנחס וואו ביזטו געווען דער רבי האט דאך געזאגט דעם ביאור אויף דעם מאמר שחורה אני.

המאורע הי' בקיץ תקפ"ב והוד כ"ק אדמו"ר הזקן נ"ע אמר את הביאור על המאמר שחורה אני בשנת תק"ס או תקס"א כעשרים שנה מלפנים, וכה היתה התמסרותו של החסיד ר"ב לתורת החסידות והתעמקותו בתורת רבותיו הק' עד שבהלכו לרגלי מסחרו נזכר על אחד ממאמרי הוד כ"ק אדמו"ר הזקן נ"ע ושכח על הכל ונדמה לו שעומד הוא לפני הוד כ"ק מורו ורבו הק' בליאזנא או בליאידי ושומע ממנו את המאמר, וכשגיסו הר"פ

עוררו ממצולות מחשבותיו הסתכל בו במבט תימא ושאלו בדאגה ידידותית איפא היית הלא רבינו אמר הביאור על המאמר שחורה אני.

כ"ק חותני הרה"ק ר' אברהם זצוקל"ל נבג"ם זי"ע מקישינוב סיפר לי על אדות החסיד ר' חיים דובער נ"ע ווילענסקי מקרעמענטשוג - שהי' תלמיד ומחונך החסידים ר' דובער ב"ר משה נ"ע ור' דובער מאסעיעוו נ"ע שקבלו מהחסידים ר' ברוך נ"ע ור' שמואל נ"ע תומארעס - שהי' סוחר ביין ולזמנים קבועים הי' בא לקישינוב לקנות יין בשביל בית מסחרו בקרעמענטשוג.

פעם בא ר' חיים דובער לקישינוב ויסר לבית אחד הסוחרים לדבר אתו על דבר קניית יין. הסוחר לא הי' בביתו וישב רח"ד לחכות לו ויתעמק במחשבותיו וכשבא הסוחר לביתו וראה יושב תפוס ברעיונותיו חכה לו שעה ושתיים שלש וארבע וכשראח

שעוד מעט ינטו צללי ערב נגש אליו ויתן לו שלום, הרח"ד נתעורר ממעמקי מחשבותיו וישאל את האיש מתי בא לקרעמענטשוג, כי לרגלי עוצם התעמקותו בהשכלותו שכח על הכל ואי' איפה הוא.

והנה לא זו בלבד אשר תורת החסידות היא מהותם ועצמותם של חסידי חב"ד אלא עוד זאת כי היא - תורת החסידות - והדרכותי - יקרה אצלם מחייהם ממש.

אחד מחסידי הוד כ"ק אדמו"ר הזקן נ"ע ור' יקותיאל שמו - מעיר ליעפלא פלך וויטעבסק - כאשר פעם אחת חפץ כ"ק אדמו"ר הזקן לברכו בעשירות אמר שאינו חפץ בזה שלא תטרידו העשירות מעבודתו בלימוד החסידות והתעסקות בעבודה, וכשרצה כ"ק אדמו"ר הזקן לברכו באריכות ימים, אמר "אבער ניט מיט פויערשע יארען" כי עינים להם ולא יראו ואזנים ולא ישמעו, מען זעט ניט קיין געטליכקייט און מען הערט ניט קיין געטליכקייט.

אלו הן רק דוגמאות אחדות מארחות חיי החסידים אשר בכל דור ודור היו למאות, משכילים ועובדים, והם היו העומדים בראש עדות החסידים למקומותיהם, ואלפים מבעלי עסקים ובעלי מלאכה נהנו לאורם באור תורה ועבודה כל חד לפום שיעורא דילי, וגם העני - בדעת - שבעדת החסידים הי' לו סדר מסודר בזמנים קבועים להשתתף בלימוד החסידות ויום הש"ק הי' מוקדש לתורה ועבודת התפלה - אחר הטבילה קודם התפלה - והתועדות במסבת חסידים אשר שם הי' סופג לתוכו רוח טהרה בהאמנת אלקות ורוממות ההשגחה פרטית ותעודת האדם בעלמא הדין על כל ימי השבוע, עד שגם החיים החולנים היו מוארים בפנס של חסידות. (...)

(חלק ממכתב אדמו"ר הריי"ץ. אג"ק ח"ו ע' שלב)

דעם רבינו'ס קינער
"דואג הקב"ה להצרכים של האדם"
 -כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר פעם שאצל חסידים הי' פתגם שחסידי צריך להתנהג עם הקב"ה - להבדיל - כמו עז עם בעלי: עז יודעת שהיא צריכה לתת חלב, אבל לדאוג שיהי' לה מה לאכול ומה לשתות, ורפת היכן לישון - הרי זה שייך לבעה"ב; היא צריכה רק למלא את תפקידה. וכפתגם אדמו"ר הזקן שהאדם צריך לדאוג להתכלית שבשבילה נברא, ואז ידאג כבר הקב"ה עבור הענינים הנצרכים להאדם - כידוע הסיפור (שסופר כמ"פ וכבר נדפס) אודות אחד שהשיח בפני אדמו"ר הזקן את דאגותיו, שאין לו במה לפרוע את חובותיו, אין לו עבור ההוצאה, ואין לו כדי להשיא את בנותיו וכו', וענה לו אדמו"ר הזקן: הנך דואג רק על מה **שאתה צריך**, ואינך דואג על מה **שצריכים אותך**! ... שכן, כאשר האדם דואג על מה שצריכים אותו, היינו, תכלית בריאת האדם - אזי דואג הקב"ה להצרכים של האדם. (שיחת יום ג' פ' פינחס, י"ב תמוז ה'תשי"ד. תו"מ ח"ב ע' 92)

ביטול כלפי הרבי

באחת הפעמים שר' ניסן הגיע ל770, התוועד כל הלילה עם הבחורים בזאל הקטן'. בבוקר התעניין הרבי אצל המזכיר ר' יהודה לייב גרונו על מה דיבר ר' ניסן בהתוועדות, והמזכיר סיפר שבכל הלילה התוועד על נקודה אחת: כיצד בחור יכול לעמוד מול הרבי כאשר המחשבה דיבור ומעשה שלו אינם נקיים? הרבי הרהר כמה רגעים, ואחר התבטא: "הוא צודק"...

***

החסיד ר' זלמן משה כשהי' אצל אדמו"ר הרש"ב (או הריי"ץ) הי' עומד בסוף החדר שהי' בו הרבי. פעם קרא לו הרבי אליו ומיד נעשה לו שביל והגיע אל הרבי. הוא התכופף לשולחן לפיו של הרבי בכדי שיוכל לשמוע. כשסיים הרבי לומר לו את דבריו מיד חזר למקומו בסוף ביהכנ"ס. אחרי ההתוועדות ניגשו החסידים לשאול אותו מדוע חזר למקומו? מילא לכתחילה עומד בסוף ביהכנ"ס נו, אבל אם הרבי קרא לו וכבר עמד ע"י הרבי מדוע שלא יישאר עד סוף ההתוועדות שם? וענה להם: תאמינו לי שאני אפ' לא שמעתי מה שאמר הרבי כי כל הזמן חשבתי מתי יסיר את פני קודשו מפני החזיר הזה...

ההנהגה עם הרבי היא למעלה מהטבע

ב. בעת ההיא ראו בעיני בשר שההנהגה עם כ"ק מו"ח אדמו"ר היתה הנהגה נסית - האמת היא שההנהגה עם הרבי היא תמיד הנהגה נסית, אלא, שהיו זמנים שלא הי' ניכר כל כך בעיני בשר. ומני אז ראו במוחש שכל הענינים בנוגע להנהגה אצל הרבי מונהגים בדרך שלמעלה מהטבע. בדרך הטבע לא הי' שום מוצא להצלתו של הרבי, ובפרט להמשך עבודתו, ועאכו"כ להגדלת והרחבת עבודתו בהרבצת התורה והחזקת היהדות - מצד כמה מניעות והעלמות והסתרים; ואעפ"כ, נמצאה תמיד הדרך המתאימה, כך, שבכל מדינה ומדינה שהגיע אל'י, התחיל בה את עבודתו - עבודה שהיא בניגוד לראיית מעמד ומצב האפשרות להמשך העבודה במדינה זו, ואעפ"כ התנהלה העבודה בהצלחה.

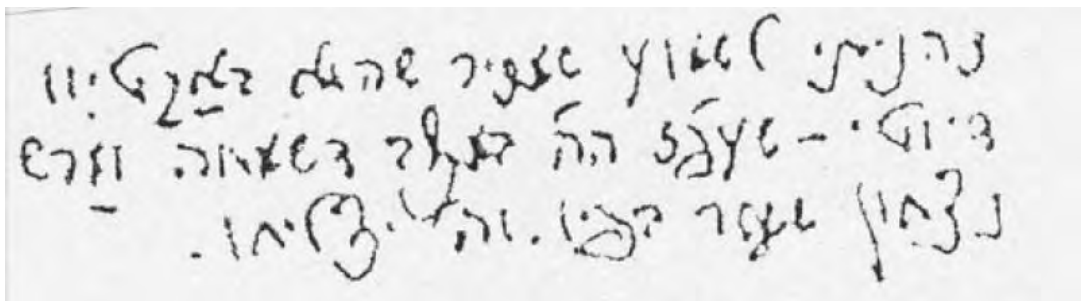
ג. וצריכים לידע שהנהגה זו הולכת ונמשכת גם עתה - שזהו המוסר-השכל בנוגע אלינו: ובהקדם המדובר כבר אודות ששואלים קושיות בנוגע לענין ההסתלקות כו' - שמצינו בירושלמי (והובא גם בילקוט שמעוני) בנוגע לשמשון, ש"כתוב אחד אומר וישפוט את ישראל ארבעים שנה, וכתוב אחד אומר והוא שפט את ישראל עשרים שנה. . מלמד שהיו . יראים ממנו כ' שנה לאחר מותו כדרך שהיו יראים ממנו כ' שנה בחייו", כלומר, כיון שגם לאחר מותו נמשכה הנהגתו וממשלתו, שהיו יראים ממנו, במשך עוד עשרים שנה, הי' חשיב כמו ששפט את ישראל ארבעים שנה.

ואם הדברים אמורים בנוגע לשופט בישראל - עאכו"כ בנוגע לרבי, שכל ענינו של רבי הוא יחידה שבנפש (אלא, שהיחידה שבנפש ממשיך הוא בכל חלקי הנפש ובכל חלקי הגוף), ובנוגע לבחינת היחידה לא שייך כ"כ ענין ההסתלקות ("דאָרטן האָט דער ענין פֿון הסתלקות אַ סאָך אַ קלענערע שייכות"), ודאי הדבר בפשיטות גמורה שיכול להיות המשך הנהגתו גם לאחר היחידה ההסתלקות כמו בחייו.

(משיחת י"ג תמוז, ה'תשי"א. תו"מ ח"ג ע' 187)

כתב יד קודש

מענה לאחד השלוחים:

נהייתי לשמוע שמכיר שהוא באקטיוו דיוטי [בשירות פעיל] - שעפ"י ה"ה [= שעל פי זה הרי הוא] במצב דשמחה ומרש נצחון שגור בפיו. וה' יצליחו.